

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **V. T. T.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 12. 12. 2016, č. j. 52 A 62/2016 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2015, č. j. OAM-1564-10/ZR-2015, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), zrušilo žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b), § 56 odst. 1 písm. g), § 9 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ministerstvo současně žalobkyni stanovilo lhůtu k vycestování z území České republiky, a to do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Rozhodnutím ze dne 9. 5. 2016, č. j. MV-181261-4/SO-2015, Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ministerstva.

II.

[3] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji zamítl rozsudkem ze dne 12. 12. 2016, č. j. 52 A 62/2016 – 57.

[4] Krajský soud se nejprve zabýval žalobní námitkou, kterou žalobkyně činila sporným, zda mezi českými správními orgány a norskými úřady proběhlo konzultační řízení podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „Schengenská úmluva“).

[5] Krajský soud zdůraznil, že podoba konzultačního řízení prováděného podle čl. 25 odst. 2 Schengenské úmluvy není nijak upravena a z tohoto důvodu žalobkyně nemá veřejné subjektivní právo požadovat, aby konzultační řízení probíhalo určitým způsobem. Aby došlo k naplnění konzultačního řízení, postačí, pokud v případě záznamu do Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“) dojde mezi stranou, která záznam učinila, a stranou, která vydala povolení k pobytu, k vzájemné výměně informací týkajících se okolností záznamu. V posuzovaném případě se tedy jedná o ověření skutečnosti, zda cizinec, kterému byl v Norsku vytvořen záznam do SIS, je totožný s osobou žalobkyně, dále zda a z jakého důvodu byl norskými správními orgány záznam vytvořen a zda neuplynula doba platnosti uloženého vyhoštění. Tyto obdržené informace pak plně podléhají uvážení správních orgánů české strany, zda je vyhodnotí jako dostatečný důvod k odnětí dříve vydaného povolení k pobytu. Ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. g) a § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, tedy postačí, jestliže správní orgán zjistí, že byl proveden záznam do SIS a toto zjištění v následně vedeném konzultačním řízení ověří co do důvodnosti záznamu.

[6] Žalobkyně byla prokazatelně vedena v SIS jako nežádoucí cizinec. Jak vyplývá ze správního spisu, při vzájemné výměně informací mezi Policejním prezidiem České republiky, odboru mezinárodní policejní spolupráce a SIRENE Norsko bylo zjištěno, že podkladem pro provedení záznamu byla pracovní činnost prováděná žalobkyní bez pracovního povolení, na základě které došlo ke správnímu vyhoštění žalobkyně z Norska s platností záznamu do 22. 2. 2017. V projednávané věci tedy proběhlo mezi českou a norskou stranou v souladu s čl. 25 Schengenské úmluvy řádné konzultační řízení, v rámci něhož ministerstvo zjistilo a ověřilo zcela konkrétní informace, které jej pro svoji závažnost opravňovaly ke zrušení platnosti povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu. Posouzení, zda se jedná o dostatečné důvody k odnětí povolení k dlouhodobému pobytu, přitom spadá do výlučné pravomoci smluvní strany, která povolení vydala.

[7] V řízení, v němž bylo vydáno žalované rozhodnutí, již nelze s ohledem na vnitrostátní úpravu § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců úspěšně namítat, že české správní orgány v rozporu se skutkovým stavem věci, jak se podle žalobkyně odehrál

pokračování

v Norsku, vycházely z údajů získaných od norské protistrany a prokazujících, že žalobkyně se dopustila nelegální výdělečné činnosti na území Norska. Z dotčené právní úpravy nevyplývá, že by ministerstvo mělo povinnost přehodnocovat skutkový závěr o nelegální výdělečné činnosti žalobkyně v Norsku, nýbrž bylo jeho úkolem pouze ověřit existenci rozhodnutí vydaného norskými správními orgány, které bylo důvodem záznamu v SIS a tvořilo tak podklad pro vytvoření překážky dlouhodobého pobytu na území České republiky podle § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

[8] Krajský soud se rovněž zabýval druhou žalobní námitkou, že správní orgány měly aplikovat § 46 odst. 8 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení se vztahuje na vydání dlouhodobého pobytu cizinci, který je zařazen do SIS. Nelze jej tedy aplikovat v případě zrušení již povoleného dlouhodobého pobytu.

III.

[9] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Namítala, že se krajský soud dostatečným a přezkoumatelným způsobem nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

[10] Stěžovatelka v žalobě nenamítala pouze to, že nebylo provedeno konzultační řízení. Namítala rovněž to, že o zrušení jejího pobytu bylo rozhodnuto na základě existence záznamu v SIS, aniž správní orgány zjistily a vyhodnotily všechny podstatné skutkové okolnosti jednání stěžovatelky, které k záznamu v SIS vedly. Důvodem pro zrušení pobytu totiž není samotný záznam v SIS. Ten slouží pouze k upozornění pro smluvní strany, že se cizinec dopustil nežádoucího jednání. K zrušení pobytu správní orgán přistupuje na základě zjištění a vyhodnocení konkrétního jednání cizince, které k záznamu v SIS jinou smluvní stranu vedlo.

[11] Krajský soud svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že konzultační řízení provedeno bylo a bylo jím zjištěno, že se stěžovatelka dopustila nelegální práce a bylo jí za to uloženo vyhoštění na dobu dvou let. Krajský soud se tedy nevypořádal s tím, že v jejím případě nebylo rozhodováno na základě skutkových důvodů a dalších konkrétních okolností, které k záznamu v SIS vedly.

[12] Konstatování, že se stěžovatelka měla dopustit nelegální práce, samo o sobě nepostačuje. Není totiž v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány těmito požadavkům nevyhověly, což je podstata žalobní námitky stěžovatelky, se kterou se krajský soud v napadeném rozsudku nevypořádal. Ministerstvo nezjišťovalo žádné konkrétní individuální okolnosti jednání stěžovatelky (například co konkrétně Norsko považovalo za výkon nelegální práce, jak dlouho se tohoto jednání měla dopouštět, atd.), na základě kterých by bylo oprávněno toto jednání označit jako závažně protiprávní.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[14] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s ohledem na totožná tvrzení stěžovatelky v podané žalobě odkazuje na napadený rozsudek krajského soudu, s jehož závěry se plně ztotožňuje. Zároveň má za to, že se krajský soud se všemi žalobními námitkami vypořádal dostatečně. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu pro jeho nepřezkoumatelnost. Tuto spatřovala v tom, že se krajský soud nezabýval žalobní námitkou, že samotný záznam v SIS není důvodem pro zrušení povolení k pobytu, ale je nutno zjistit a posoudit skutkové důvody a další konkrétní okolnosti, které vedly k záznamu v SIS.

[18] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[19] Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se krajský soud předmětnou žalobní námitkou zabýval. Jasně uvedl, že v konzultačním řízení vedeném podle čl. 25 odst. 2 Schengenské úmluvy je nutno ověřit, zda cizinec, jehož se týká záznam v SIS, je totožný s cizincem, kterému byl uděleno povolení k pobytu, dále zda a z jakého důvodu byl záznam vytvořen a zda neuplynula doba platnosti uloženého vyhoštění. Podle krajského soudu je potom plně na uvážení českých správních orgánů, zda takto získané informace vyhodnotí jako dostatečný důvod pro odnětí dříve vydaného povolení k pobytu. K zrušení povolení k dlouhodobému pobytu pak podle jeho názoru postačí, jestliže příslušný správní orgán zjistí, že byl proveden záznam do SIS a toto zjištění v následně vedeném konzultačním řízení ověří co do důvodnosti záznamu. Krajský soud se dále zabýval tím, zda ministerstvo v posuzovaném případě takto postupovalo. Dospěl k závěru, že konzultační řízení proběhlo se zjištěním, že podkladem pro provedení záznamu v SIS byla pracovní činnost stěžovatelky prováděná bez pracovního povolení, na

pokračování

základě které došlo ke správnímu vyhoštění stěžovatelky z Norska s platností záznamu do 22. 2. 2017. V této souvislosti rovněž uvedl, že pokud jde o výkon pracovní činnosti bez příslušného povolení na území Norska, pak o tomto bylo v Norsku vedeno samostatné řízení, kde stěžovatelka mohla uplatnit své námitky proti zjištění skutkového stavu a posouzení věci norskými orgány. S ohledem na vnitrostátní právní úpravu české správní orgány nemají povinnost přehodnocovat skutkový závěr o nelegální výdělečné činnosti stěžovatelky v Norsku, nýbrž pouze ověřují existenci rozhodnutí vydaného norskými správními orgány, které bylo důvodem záznamu v SIS. Krajský soud rovněž odkázal na souladnou judikaturu správních soudů, a to konkrétně na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2012, č. j. 9 Ca 75/2009 – 29, publ. pod č. 2697/2012 Sb. NSS, a ze dne 12. 10. 2016, č. j. 9 A 67/2013 – 49.

[20] Soud je povinen se zabývat každou žalobní námitkou. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky však neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelkou a tu obsáhle vyvracet; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní. V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně obстоjí, protože se krajský soud v odůvodnění velmi podrobně vypořádal s argumentací stěžovatelky a jasně vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak hodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, proč obстоjí napadené správní rozhodnutí, resp. proč má krajský soud právní závěry vyslovené správním orgánem za správné a naopak z jakých důvodů má žalobní námitky stěžovatelky za nedůvodné. Závěry krajského soudu jsou přitom srozumitelné a vnitřně souladné.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2017

Mgr. David Hipšr
předseda

